

BREDICEANU, CAIUS

n. 25 aprilie 1879, Lugoj, jud. Caraș-Severin

d. 1953, Lădești, jud. Râmnicu Vâlcea

A fost fiul avocatului Coriolan Brediceanu, unul din importanții luptători pentru emanciparea națională a românilor bănățeni, care s-a remarcat mai ales ca fiind unul dintre apărătorii românilor în procesul Memorandului. Școala primară a făcut-o în localitate, ca elev al învățătorului Ștefan Lipovan, iar mai apoi a urmat cursurile Liceului German din Sebeș, Alba și ale Liceului German din Sibiu. Ultimele două clase liceale le face la Colegiul „Sf. Sava” din București și Liceul internat din Iași pe care le absolvă în anul 1896.

Se înscrie la Facultatea de Medicină din Viena și intră în Societatea „România Jună”. După doi ani abandonează cursurile acestei facultăți, se înscrie la Facultatea de Drept, urmând cursurile la Viena și Montpellier. A fost trimis la Haga (în calitate de corespondent al ziarului *Tribuna*), unde a avut loc primul congres de dezarmare. În anul 1902 și-a luat doctoratul în drept. S-a înscris ca avocat definitiv în Baroul Timiș la data de 5 mai 1909.

S-a întors în Banat unde a luat parte activ la mișcarea națională a românilor de aici. De pildă, în anul 1906, a sprijinit campania electorală a tatălui său, iar în anul 1910 a luat parte la campania electorală, candidând din partea circumscripției Moravița, însă nu obține mandatul.

Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial este mobilizat la bateria sedentară din Lugoj, însă datorită activității politice pe care a desfășurat-o în tot acest timp, în luna februarie 1918 a fost trimis pe front. În toamna anului 1918 este implicat în organizarea Gărzii Naționale Române de la Pola (localitate în care se afla un mare număr de soldați și marinari români cărora le redactează statutul). A fost decorat cu Medalia *Signum Laudis*. În cursul lunii noiembrie 1918 se întoarce la Lugoj și participă la Marea Adunare de la Alba Iulia ca delegat al județului Caraș-Severin, unde a fost ales notar al ședinței. După ziua de 1 decembrie 1918 a făcut parte și din Consiliul Dirigent al Transilvaniei, fiind ales secretar general la resortul de externe. A fost ales membru în Marele Sfat Național. În data de 3 decembrie este însărcinat cu pregătirea locațiilor în care urma să se instaleze Consiliul Dirigent, la Sibiu. Datorită situației tensionate din Banat este trimis de Iuliu Maniu la București pentru a lua legătura cu generalul Berthelot, propunându-i acestuia o vizită în Ardeal și Banat. În perioada scurtă în care a stat la Sibiu la propunerea lui Iuliu Maniu a redactat către guvernul României notificarea cu hotărârile Marii Adunării de la Alba Iulia. A fost membru al delegației care a prezentat Hotărârea din 1 decembrie 1918 privind unirea Transilvaniei cu România.

Cu ocazia vizitei la Lugoj a generalului Berthelot, acesta a fost așteptat în gara orașului de o mulțime de locuitori ai județului. Având în vedere tulburările ce au avut loc la Arad cu ocazia vizitei generalului a dat dispoziții ca autoritățile administrative maghiare să nu participe la acest eveniment.

Împreună cu Ion Pillat a primit sarcina să organizeze secțiunea transilvană pentru Conferința de Pace de la Paris, în 1919, unde se întâlnește cu Traian Vuia și cu Nicolae Titulescu. După anul 1921 a intrat în corpul diplomatic al României, fiind ministru plenipotențiar în Argentina, Brazilia și Chile. Din anul 1927 a fost ambasador la Vatican, iar în perioada 1930-1931 a fost la Viena și mai apoi la Helsinki, unde a rămas până în anul 1935. În țară, a deținut în mai multe rânduri funcția de deputat în Parlamentul României Mari.

A profesat avocatura în Banat până în anul 1918, iar mai apoi s-a transferat în Baroul Ilfov, unde a activat până în anul 1927. S-a reînscris în Baroul Lugoj, profesând avocatura (cu întreruperi) până la 19 februarie 1928. S-a reînscris în Baroul Lugoj, prin Decizia nr.196/12 mai 1939, depunând jurământul la data de 16 mai 1939 moment în care s-a retras din viața publică.